

HANS

SZÖVETSÉG
NEGYESIK KÖNYV

HANS

S.J. TILLY

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
S.J. Tilly: *HANS*
First published by S.J. Tilly LLC in 2023

Translation rights arranged by Sandra Dijkstra Literary Agency

Fordította
Puskás Tímea

Szerkesztette
Kalocsai Judit

Borítóterv
Lori Jackson Design

ISBN 978-963-636-978-1

Minden jog fenntartva

Copyright © S.J. Tilly 2023
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Puskás Tímea 2026

*Ezt a könyvet Nerónak ajánlom, a gyönyörű gazembernek,
akivel minden kezdődött. Imádom az elmebeteg fejedet.
Ez a küzdelem mindannyiunké. Mert mind emberek vagyunk.
Ettől a miénk.*

FIGYELMEZTETÉS

Ez egy sötét, törvényen kívüli románc.

Rengeteg részletesen leírt erőszakot és halált tartalmaz, zaklatást, betörést és megfigyelést.

A könyv az emberkereskedelem témájával foglalkozik. Nem az áldozatok szemszögéből beszél el történeteket, de az olvasó első kézből ismerkedhet meg az okozott traumával.

A könyvben szó esik szülők és egy testvér haláláról, valamint a gyöttelemről, amikor az ember azt kívánja, bárcsak többet tett volna.

Kérlek, ezen figyelmeztetés tudatában olvass tovább.

I. FEJEZET

Hans

Nyugalommal tölt el a pengém halk siklása a fenőkövön.
Ismerős.

A legjobb barátom.

Ösztönösen úgy fordítom a csuklómat, hogy a fémet tizenöt fokos szögben tartsam a kőhöz, ez a legtöbb márka javaslatánál öt fokkal kevesebb. Kicsit élesebb. Kicsit veszélyesebb.

Sokkal inkább az én stílusom.

Felvillan előttem a sarokban az egyik monitor.

Felnézek a késről, és figyelem Cassandrát, a szomszédomat, életem megkeserítőjét, ahogy átszökdécsel az utcán, a kocsibeállójáról az enyémre.

Talán nem szökdécsel. Viszont az apró topjában és rövidnadrágjában akár ezt is tehetné, mert minden egyes porcikája szexin ringatózik.

Az előttem lévő munkafelület megnyikordul, amikor előre hajolok; öklöm a kés markolatára szorul, ahogy a régi fához nyomom.

Nem tudja, mennyire kibaszottul csábító?

Fogalma sincs róla?

A következő lépésénél megremeg telt melle, az esetlen flipflop-papucs nem védi meg a töredezett aszfalttól.

Egy ilyen lányhoz jobban illene a...

Semmi.

Egy ilyen lánynak nem lenne szabad viselnie semmit, az éjszaka-t a hátán fekvé, széttárt lábbal, feje fölé fogott kézzel, zihálva kéne töltenie... alattam – ahol senki sem pillanthatja meg.

Összeszorítom a fogam.

Ez a világ nem a hozzá hasonló gyengéd teremtményeknek való.

Cassandra egyik kezével végigsimít lila felsőjén, miközben le-kanyarodik a kocsibeállómról, és elindul a bejárati ajtóhoz vezető rövid, téglával kirakott ösvényen.

A bejárati ajtóhoz, amely egy szinttel feljebb van annál, ahol én most, a pincében tartózkodom.

Ahhoz a bejárati ajtóhoz, amelyet sosem nyitok ki.

Mert nem tudok beszélni vele.

Nem engedhetem meg, hogy olyan közel kerüljek hozzá.

Nem hallom a csengőt a biztonsági szoba megerősített falán keresztül, de a hangszórókból tisztán szól.

Egy másik képernyő más szögből mutatja, azt hiszem, ez a kedvencem.

Ez a kamera a kukucskálóba van rejtve, ezért tökéletes szögben veszi a tökéletes arcát.

Az ajkába harap.

Megigazítja a kezében a rosszul sikerült süteményeket rejtő üvegedényt.

Felemeli a kezét, és kisimítja göndör, fekete haját az arcából.

Kifújom a levegőt.

Lassan ideje volna fodrászhoz mennie. A frufruja kicsit hosszú, a szemébe lóg, rövid tincseinek göndörsége még feltűnőbb, amitől pont kellőképp kócosnak tűnik.

Imádom ezt.

Azt utálom, amikor eltakarja a haja akár egy másodpercre is lágybarna szemét.

Kibukkan a nyelve, és megnyalja telt alsó ajkát.

Felnézek a plafonra.

Megint megszólal a csengő.

Talán ha eléggé összpontosítok, előre tudom lendíteni a fejem, és szemem szűrhatom magam, hogy véget vessek ennek a kibaszott, kielégületlen szenvedésnek.

– Azt hittem, itthon vagy, Hans – szól lágy hangja a hangszóróból, és én visszakapom a tekintetem a képernyőre.

Majdnem mindig ezt motyogja, amikor az ajtóm előtt áll. De eddig sosem mondta ki a nevem.

Megmozdul a farkam, mert már tudom, hogyan mozdul a szája, ha a nevemet súgja.

*Majd visszajátsszom a felvételt, miután elment. Az eszembe véshe-
tem tökéletes, rózsaszín ajkának formáját, ahogy nyílik és csukódik.*

– Francba, pillangó. – Rászorítom a tenyerem a növekvő erekciómra.

Fedetlen dekoltázsa megemelkedik, amikor nagy levegőt vesz, majd lehajol, hogy letegye az üvegdobozt a kopott lábtörlőre.

Nincs ráírva semmi „Isten hozott”, viszont a lábtörlő belső rétegébe gondosan előkészített robbanószert rejtettem, az is valami.

Továbbra is az erekciómat nyomom, miközben Cassandra felegyenesedik.

És még erősebben nyomom, amikor látom, hogy a bejárati ablak felé pillant.

A függönyöket behúztam, szóval nem lát semmit, de imádom, hogy próbálkozik.

Figyelem, ahogy elfordul az apró kamerától, leszökด์écsel a lépcsőn, miközben a naplementétől olyan, mintha ragyogna.

Rohadtul imádom, hogy olyan telt az alakja. Meg puha. És gyönyörű. A szemében lévő csillogás annyira bizakodó, egészséges, és...

Hagyom, hogy az ujjaim rámarkoljanak a farkamra, szorítom, amíg átmegy az utca túloldalára, elhalad a kocsija mellett – amivel mindig a beállón parkol –, majd becsukja maga mögött az ajtót.

Hátradőlök a széken.

Eddig csak egyszer hallottam, ahogy kimondja a nevem, amikor először találkoztunk.

Nem voltam a városban – még az országban sem. Lefoglalt, hogy szörnyű embereket öldököljek, ezért nem tudtam, hogy a szembeszomszédom meghalt. Kedves idős nő volt, aki szart sem hallott, nem látott a kertjénél tovább, onlinepóker-függősége pedig távol tartotta az ablaktól. Tökéletes volt. Aztán meghalt, és a testvérének volt egy barátnője, annak meg egy lánya, aki lakást keresett, és mire hazaértem, lett egy kibaszott új szomszédom.

Cassandra.

Ez tavaly nyáron történt. Egy évvel, egy hónappal és két héttel ezelőtt.

Épp csak kiszálltam a pickupomból, ő pedig már sietett is át az utcán. Mire becsuktam az ajtót, már a plató hátuljánál állt, és felém nyújtotta a kezét.

Mielőtt megállíthattam volna magam, az én kérges tenyerem az ő puha kezében pihent, és azt mondta: *Cassie vagyok, az új szomszédod*. Az agyam nem tudott jobb válasszal előállni, így ezt mondtam: *Hans*.

Csupán ennyit. A nevemet.

Megismételte. Csak úgy egyszerűen. Egyszer. *Hans*.

Azóta nem dugtam senkivel.

Ha nem tudom őt hamarosan kiverni a fejből, meg fogok örülni.

Előrenyúlok, bekapcsolom a többi monitort.

Két sorban egymás fölött mind a nyolc képernyő életre kel, az egyik kijelző négy részre osztva mutatja az egész zsákutcát.

A túlsó végen álló ház elhagyatott. Mivel egy *bizonyos cég* megvette az ingatlant a kedvező adózás miatt, valószínűleg az elkövetkező húsz évben üresen fog állni. Ha Cassandra nem csapott volna le a Holly Court 1304. számú házra, akkor én... mármint *ugyanaz a bizonyos cég* azt az ingatlant is megvette volna. Aztán valószínűleg kiadom Karmin-nek, hogy az általa felépített sereg főhadiszállásaként használja.

De nem így történt, Cassandra miatt nem lehet egyeduraltmam az utcácskában.

A formás kis boszorkány, aki tizenkét nappal ezelőtt töltötte be a harmincat – kilenc évvel vagyok idősebb nála, szóval túl fiatal hozzám –, minden tőle telhetőt megtesz, hogy ételmérgezés útján megöljön a kis csomagjaival.

Lehet, hogy működik. Lehet, hogy valami titkos, a kormány által fejlesztett mérget csempész bele mikrodózisokban. Lehet, hogy ezért nem tudom őt kiverni a fejemből.

A garázsom fölé szerelt kamera képén figyelem, ahogy az árnyéka áthalad a nappalija vékony függönye mögött, és lekapcsolja a földszinti lámpát.

Eltűnik az alakja, aztán felgyulladnak az emeleti ablakok fényei, ebből tudom, hogy lefekvéshez készülődik.

2. FEJEZET

Cassie

Félrehúzó a kasmírmintás zuhanyfüggönyt, elveszem a fürdőkád széléről az arclemosót, és egy keveset a tenyerembe nyomok.

Citrusillatú, ami általában elég ahhoz, hogy felvidítsen, ám ma este nem így van.

Sóhajtvá visszafordulok a kézmosó felé, ahol a folyó víz végre felmelegedett, és összedörzsölöm a tenyerem, hogy felhabosítsam a lemosót.

– Egy nap úgyis fel kell adnod – szidom meg magam, majd lehajolok, hogy a bőrömbe masszírozzam a habot.

Amióta ideköltöztem, kéthetente sütök valami apróságot – kekszet, kenyeret vagy valami édességet –, és átviszem a szemközti lakó, elképesztően dögös pasinak. *Hansnak*.

Ő... Nem is tudom, hogyan fogalmazzam meg. Egyszerűen más. Pedig igazából véleményem sem nagyon lehetne róla, hiszen csak egyszer láttam közelről. Csak egyetlenegyszer találkoztunk.

És abból ítélve, ahogy azóta viselkedik, valószínűleg csak azért kerülhettem akkor ilyen közel hozzá, mert váratlanul érte a dolog. Mert nem tudta, hogy beköltöztem ebbe a házba.

Kezdttem azt hinni, hogy egyáltalán nincs is szomszédom az utca túloldalán, de az ingatlanos biztosított róla, hogy a szem-

közti ház lakott. Háromszor is rákérdeztem, mert kissé nyugtalanított az utca végén álló, kihaltak tűnő épület. Így hát résen voltam, hátha végre megpillantom a titokzatos szomszédomat.

Bár itt, a kisváros szélén a telkek hatalmasak, a két kocsibeálló pontosan egymással szemben van. Emiatt furcsa összetartozás-félét éreztem a szomszéd iránt, akivel még nem is találkoztam. Mintha ketten lennének ebben a kis világban, miközben a környék többi háza már a kanyar mögött rejtőzik, szinte egy másik világban.

Miután már három hete és négy napja éltem az új otthonomban, egy fehér platós pickup parkolt le az enyémmel szembeni kocsibeállóra.

Annnyira izgatott lettem, hogy meg sem néztem, mit viselek, még sminket sem kentem magamra. Felpattantam a kanapéról, olyan gyorsan rohantam ki az ajtón, ahogy a lábam bírta, végigszaladtam a kocsifeljárón, majd fel az övéen. Már az autó lökhárítójánál jártam, amikor kiszállt.

Elakadt a lélegzetem. Mert olyan... jóképű volt. *Annnyira* jóképű, ugyanakkor félelmetes. Na meg erős. Baromi erősnek tűnt.

Az elhanyagolt libidóm úgy éledt újra téli álmából, mint egy éhes medve, fetrengve rázta le magáról a megszáradt leveleket, majd fejest ugrott a tóba, aminek *férfillata* volt.

Bosszankodva felsóhajtok – amivel sikerül némi vizet kilocsolnom a mosdókagylóból –, ahogy eszembe jut, hogyan viselkedtem aznap.

A tenyerem valószínűleg izzadságban úszott, amikor felé nyújtottam a kezem.

Hosszú, sötétszőke haját kontyba fogta, de néhány elszabadult tincs a szemébe hullott. És ez valami egészen különöset művelt velem. Mert az nem csupán egy egyszerű szempár volt. Átható tekintete volt, a szivárványhártyája pedig olyan mélybarna, hogy

már-már feketének tűnt. Az arcéle pedig... Már attól el tudnék ájulni, ha csak rágondolok. Határozott volt, és a hajánál néhány árnyalattal sötétebb borosta fedte.

Túl sok volt.

Hans túl sok.

Ezért kinyögtem az egyetlen dolgot, amit tudtam. *Cassie vagyok, az új szomszédod.*

Nem tűnt boldognak. Azelőtt sem, hogy megszólaltam, de utána még kevésbé. Válaszolt, ha jól sejtettem, a keresztnévvel.

Hans.

Hans, a skandináv vágyálom, akiről nem is tudtam, hogy létezik. *Kérlek, kérlek szépen, kapj a válladra, és vigyél szobára. Tehetünk úgy, mintha egy vikingtábor lenne. Te vagy a vezér, a nagy harcos, én pedig a hercegnő, akit az ellenséges klántól zsákmányoltál, és most a magadévá kell tenned...*

Elzárom a csapot, szorosan lehunyom a szemem, és megtörölöm az arcom.

Természetesen ebből semmi sem történt meg. Ahelyett, hogy elrabolt és felfalt volna, elengedte a kezem, becsapta a kocsi ajtaját, a garázshoz masírozott, és anélkül, hogy hátranézett volna, megnyomta a garázsajtó zárógombját.

Elég nagy csapás a jó öreg önbecsülésnek.

Ez után a *szörnyen sikeres* első találkozás után gondoltam arra, hogy viszek neki süteményt.

Így kezdődött az egy éve tartó macska-egér játékunk.

Bár abban nem vagyok biztos, ki kicsoda ebben a helyzetben.

Mert én csak el-elkapom egy-egy pillanatra. Hans, ahogy beparkol a garázsába; Hans, ahogy kihajt onnan; Hans, ahogy hosszú, gyors léptekkel kitrappol a postaládájához, majd vissza a házba – olyan tempóban, hogy esélyem sincs véletlenül összefutni vele, amikor én is kimegyek a saját leveleimért. Hidd el,

próbáltam. Innen tudom, hogy még életben van. És hogy még mindig itt lakik. De az ajtót soha nem nyitja ki.

Egyszer sem tette meg.

Lekapcsolom a lámpát, és bemegyek a hálósobába.

Leveszem a sortomat és a bugyimat, a földre dobom a melltartómat, majd kiveszek egy rövid pizsamanadrágot.

A felső, amiben átmentem Hanshoz, gyakorlatilag egy pizzamafelső, de melltartóval pontosan úgy néz ki, mint bármelyik sima trikó. És egyébként sem látott, szóval mindegy is.

Lekapcsolom az éjjeliszekrényen a lámpát, aztán befekszem az ágyba.

Ideje recepteket böngészni, miközben azon gondolkodom, Hans egyáltalán megeszi-e, amit otthagytok neki, vagy egyszerűen kidobja, aztán visszahozza az üres dobozt.

3. FEJEZET

Hans

Amikor a házában az utolsó lámpa is kialszik, még várok negyvenhét percet.

Negyvenöt perc alatt alszik el, de szeretek biztosra menni.

Nyögve felállok a székből, és kikapcsolom a monitorokat. A késeim ma este már nem lesznek élesebbek, és be kell hoznom a süteményt.

Kinézek az ajtó fölötti, holdsarló alakú kisablakon, hogy ellenőrizzem, nem kapcsolódott fel szemközt valamelyik lámpa, majd kinyitom az ajtót, felveszem a téglá formájú üvegdobozt, utána pedig visszazárom az ajtót.

Mint mindig, a doboz tetején most is egy sárga cetli virít.

Csokidarabos-cukkinis keksz.

Miközben végigkövetem az ujjammal a betűket, önkéntelenül elfintorodom.

Hallottam már cukkinikenyérről, de cukkinis kekszről még nem. És már az előbbivel kapcsolatban is voltak fenntartásaim.

Egy újabb grimasz kíséretében beviszem a kekszet a kicsi konyhába, és a pultra helyezem.

Miután óvatosan leveszem róla a cetlit, leemelem a tetőt, és megcsap a csokoládé meg a nedves zöltség illata.

Felsóhajtok.

Nem úgy néz ki, mint egy hagyományos keksz, inkább nyirkos, zöld hokikorongok, amelyek időközben elvesztették az alakjukat. Amikor megfogok egyet, meglepő módon egyben marad.

Nehezebb, mint amire számítottam.

– A picsába. – Átkozom magam, amiért egyre jobban vágyom rá, hogy megegyem, miközben felemelem a kekszet, és beleharapok.

Elhúzom a szám, de kényszerítem magam, hogy tovább rágjak.

Ez... nem jó.

Lenézek a korongra, látom, hogy egy elkeveretlen lisztsomót haraptam át, aztán a számba veszek még egy falatot belőle.

A nedvessége visszataszító. De az íze még rosszabb.

A maradékot a számba tömöm.

Ahhoz képest, milyen sokat süt, Cassandra cseppet sem fejlődik.

A hűtőhöz megyek, és kiveszek egy csomag vajat.

Túl kemény, hogy kenhető legyen, ezért kis kockákat vágok, a második sütire teszem, majd nagyot harapok belőle.

Kicsit jobb.

Még egy harapás, és a keksz leve egy kicsit az ingemre csöppen.

– Baszki – morgom, miközben a szám tele van a reszelt zöld-séges szarral.

Miután magamba passzírozom a vajjal megkent hokikorong maradékát, leszakítok egy papírtörölt a mosogató mellől, és letörölöm az ingemet.

A hátralévő négy keksszel szemezek.

Nem akarom megenni őket.

Nem is ehetők.

Kíváncsi vagyok, Cassandra lefotózta-e őket a gasztroblog-jához.

Nem telt sok időbe, mire megtaláltam az oldalt, bár kisé meglepett, hogy csak azután indította el, hogy beköltözött a szomszédba. Mindegy, milyen szörnyű a kreáció, a fotóin mindig ínycsiklandóan néz ki, de mivel minden egyes dologból, amiről valaha írt a blogján, megajándékozott egy dobozzal, tudom, hogy a képek hazudnak.

Nem akarom megenni a többi.

De muszáj.

Átmegyek a hűtő másik oldalán lévő szekrényhez, kinyitom az ajtót, és kiveszek egy félig üres mogyoróvaj üveget.

Kikanalizok egy adagot, aztán amennyire tudom, szétkenem a harmadik korongon.

Nem lesz tőle jobb.

Iszom egy pohár vizet, hátha meglazítja a mogyoróvaj és a cukkini betonszerű elegyét, ami ráragadt a szájpadrólomra.

Amikor végre üres a szám, visszamegyek a hűtőhöz, és ezúttal egy üveg sört veszek elő.

Kinyitom, majd felváltva húzom meg az üveget és harapom a sütit, míg az utolsó három is eltűnik.

A gyomrom tiltakozik az utolsó falat ellen, de nem veszhet kárba. Mindegy, milyen rosszul süt, a mélyről fakadó ösztönöm, hogy felfaljam Cassandra minden porcikáját, nem engedi, hogy kidobjam. Ezért ez lett a mi kis rituálénk. Cassandra hagy nekem valamit, ami épphogy ehető, én pedig befalom magányosan a konyhában, miközben kinézek a mosogató fölé a konyhaablakon, és azt képzelem, vele együtt, az ő házában eszem.

Miután elfogyott az összes szörnyű keksz, fejjel lefelé fordítom a dobozt a mosogató felett, hogy kicsorogjon belőle a zöld lé. Aztán elmosom és szárazra törlöm.

Visszateszem a helyére a fedelét, majd otthagynom a pulton, és felveszem a cetlit.

Végigsétálok a nappalin, közben sorban lekapcsolom a lámpákat, és bemegyek a hálóba.

Az éjjeli lámpa megvilágítja a mozdulataimat, ahogy kihúzom a szekrény felső fiókját.

Lehajolok, óvatosan ráteszem a cetlit a legutóbbira, így egy újabbal bővül a sárga, négyzet alakú papírok halma.

Egy darab minden szállítmánnyal, amit a szomszéd lány hozott.

4. FEJEZET

Cassie

– Oké, pá! Később jövök! – Magamban vigyorgok, ahogy kilépek a bejárati ajtón és bezárom.

Nincs háziállatom. Semmilyen élőlény nincs a házban, mégis minden alkalommal elköszönök a háztól. Valószínűleg butaság, de így boldogabb a hazatérés. Mintha az egész épület azt várná, mikor érkezek meg.

Miközben megteszem a pár lépésnyi távolságot a kocsibeállóig, a szemközti ház felé pillantok. Nem süt a szemembe a nap, így tisztán látom az ajtó előtti üres lépcsőfokot. Sehol sincs a sütidobozom.

Beharapom a szám.

Szóval otthon volt, de nem nyitotta ki az ajtót. Megint.

Vagy azután ért haza, hogy ott voltam.

Vagy zuhanyozott.

Vagy ma reggel ért haza.

Elszakítom a tekintetem Hans házáról, és a hátralévő utat már sietve teszem meg a régi szedánomig. Többször is megfordult már a fejemben, mint amennyiszer beismerném, hogy Hans talán egyik-másik éjszakáját egy nő házában tölti. Bár nincs semmi közöm a megfejthetetlen, jóképű szomszédomhoz, a gyomromban ébredő féltékenység valós.

5. FEJEZET

Hans

Cassandra kitolat a kocsibeállóról, és kis híján letarolja a postaládáját. Aztán ráérősen babrálja a rádiót, mielőtt végre elindul, kikanyarodik a Holly Courtról, és eltűnik a szemem elől.

Kivárom a szokásos tizenegy percet.

Rendszerint elfelejt dolgokat, amikért visszajön, de ha már több mint ötpercnyi távolságban van, nem fordul vissza. Ezért amikor letelik a tizenegy perc, a hónom alá kapom az üres dobozt, és kilépek.

Nem nézek körbe. Nem osonok. Mindkét dolog elárulná, hogy valami rosszban sántikálok. Mindig úgy kell viselkedni, mintha oda tartoznék.

Amúgy sincs itt senki, hogy lássa, mit csinálok.

A kis zsákutcánkban hatalmas telkek vannak, a lenyírt gyepeken túl sűrű erdő húzódik. Lombhullató és örökzöld fák egyaránt. Így hacsak valaki nem a mi ingatlanunkon tartózkodik, vagy nem jön végig az utcánkon, nem láthatná, ahogy épp Cassandra háza és az enyém között sétálok.

Most is úgy teszek, ahogy a korábbi tucatnyi alkalommal is tettem.

Csendesen odalépek a bejárati ajtajához, majd a tenyerembe rejtett másolt kulccsal kinyitom. Amikor elfordul a zár, kinyílik az ajtó, és megrázom a fejem.

– Miért van biztonsági zárad, pillangó, ha nem használod?

Leteszem az üres dobozt a tetejével együtt a lábtörlőre, ami-
ben megtörlöm a talpam, majd átlépek a küszöbön, becsukom az
ajtót, és bezárom magam mögött. Attól, hogy egy ideig még nem
jön haza, mindent úgy fogok hagyni, ahogy találtam.

Nem telik sok időbe a szokásos köröm megtétele, de nem sietek.

Azt mondom magamnak, hogy alapos akarok lenni. Hogy
meg kell győződnöm róla, minden ablakot rendesen bezárt –
kétszer, mert mi van, ha először nem néztem meg jól?

Nem gondolok igazán bele, hogy miért élvezem jobban az ő
környezetét. Nem gondolok bele, hogy más érzés ezt a levegőt
szívni. Hogy más az íze.

A nappali egyben Cassandra dolgozószobája is. A helyiség
egyik oldalán a sötét kanapé egy középszerű tévé felé néz, ame-
lyet egy kandalló fölé szereltek. A kandallót azonban soha nem
kapcsolja be, mert valaki – én – folyton elzárja a gázvezetéket,
ugyanis valaki – ő – már túl sokszor hagyta bekapcsolva felügye-
let nélkül. Szerencsére már lemondott arról, hogy szerelőt hívjon,
mert nem akarom magam szarul érezni amiatt, hogy pénzt költ
a javításra, miközben én úgyis újra elrontanám.

A nappali másik oldalán egy élénkfehér asztal áll a falhoz tol-
va, rajta egy kis lámpa, a munkához használt laptopja, egy kerá-
miából készült kaktusz és egy üres, virágmintás bögre, hozzáillő
rózsaszín szívószállal, amely elég nagynak tűnik ahhoz, hogy akár
két liter folyadék is beleférjen.

A konyhán végigsétálva megbizonyosodom róla, hogy min-
den eszköz rendesen csatlakozik az aljzatokba, és nem gabalyod-
tak össze a vezetékek azóta, hogy három napja ellenőriztem őket.

Elhúzom a gáztűzhelyet a faltól, megnézem, hogy a szelepek ösz-
szekötése olyan állapotban van-e, ahogy hagytam. Semmi változás.

Miközben visszatolom a tűzhelyet, észreveszek a mosogató
mellett egy túlcsonduló gyümölcstálat. Cukkinivel van tele.

Borzongás fut végig rajtam, és azon gondolkodom, mivel rohaszthatnám el másnapra, hogy ne tudjon belőle semmi mást készíteni. Rá akarok keresni, hogy lehetséges-e, ezért a zsebembe csúsztatom a kezem, hogy megállítsam magam. Mert ha Cassandra holnap reggel észreveszi, hogy elrohadtak, akkor el fog keseredni.

Valószínűleg morcos arcot vágna. Talán lebiggyesztené az ajkát. Nem lehetek ennek az oka.

Kihúzom a zsebemből a kezem, és a korlátra fektetem, ahogy felsétálok az emeletre.

Ez a ház olyan öreg és ócska, mint az enyém, de Cassandra vette a fáradságot, hogy otthonossá tegye. Minden helyiség falait átfestette: a konyha élénkkék, a fürdőszoba türkiz, és a hálószoba – ahova épp belépek – halványszürke, púderrózsaszín ágyneművel és szőnyeggel.

Beszívom a levegőt, és ritkán érzett nyugalom áraszt el.

Nem vetette be az ágát, sosem szokta.

Felkapcsolom a lámpát a szobából nyíló, ablaktalan fürdőszobában, és megbizonyosodom róla, hogy nem hagyott bedugva semmit.

A tükör még mindig kicsit párás – ami megmagyarázza, miért volt nedves a haja, amikor elindult otthonról –, a sampon, a testápoló és a hajbalzsam illatától pedig legszívesebben meg-hemperegnek a fürdőszoba bolyhos szőnyegén.

De nem teszem.

Az fura lenne.

Lekapcsolom a lámpát, majd visszamegyek a hálóba.

Az ablak az utcára nyílik, és ahogy kinézek rajta, a saját házam tárul eléem. Cassandra udvarán azonban áll egy magas fa, ezért nem lát rá megfelelően a bejárati ajtómrá. Ezt ki is használnom, így nem veheti észre, amikor magamhoz veszem a küszöbő-

mön hagyott ajándékokat. Ritkán véték hibát a számításaimban, de ha pontosan itt állna, negyvennyolc perccel azután, hogy este lekapcsolta a hálósobai lámpát, akkor sem tudná kivenni, ahogy kinyitom a bejárati ajtómat.

Még mindig az ablak felé fordulva hátrafelé sétálok – két-három lépést –, míg az ágynak ütközöm.

Aztán leülök.

Ezen az oldalon alszik. Nem kell zseninek vagy megszállott zaklatónak lennem ahhoz, hogy ezt kitaláljam.

Úgy teszek, mintha reggel lenne. Mintha épp felébredne, felülne, aztán kinézek az ablakon.

Ő ezt látja.

Az otthonomat.

Engem.

Mély levegőt veszek, odébb csúszok egy centit, majd még egyet.

Pontosan itt ülné?

Lassan lenyúlok, kifűzöm a bakancsomat, majd leveszem.

Utána felteszem a lábam az ágyra.

Ilyet még sosem csináltam.

Sosem léptem át ezt a határt.

Már megérintettem az ágycsúcsot, végigsimítottam a pamut ágyneműt, de az nem számít.

Hátradőlök.

A matrac kielégítő. Nem elég jó az én Cassandrámnak, de azért kényelmes.

A párnájára hajtom a fejem.

Túl puha. Túl lányos.

Felnézek a plafonra. Csillogó minicsillárt tett az ágya fölé.

Ez az utolsó dolog, amit minden este lát.

Lehunyam a szemem, és ábrándozom.

Csupán két másodpercig arról ábrándozom, hogy itt fekszik velem.

Hirtelen kinyílik a szemem.

Egy jármű közelít.

Felpattanok ülő helyzetbe, és zavartan nézek körül egy helyen, amely egyszerre ismerős és idegen.

Megváltoztak a fények a szobában.

Az árnyékok máshol vannak.

Az éjjeliszekrényen álló órára nézek.

– Baszki!

Leteszem a lábam a földre, felhúzom a bakancsom, és gyorsan befűzöm.

– Most komolyan elaludtam Cassandra kibaszott házában?

– Olyan mérges vagyok magamra. El sem hiszem, hogy ennyire elbasztam.

Nem mintha ez igazán meglepő lenne. A hasfájás, amit azoktól a kibaszott pépes kekszekről kaptam, fél éjszaka ébren tartott.

Az összegyűrt ágyneművel szemezve még egyszer végigsimítok a hűvös pamutanyagon, mielőtt felállok.

Elég távol vagyok az ablaktól, hogy kintről ne látszódjak, ugyanakkor én még mindig látom az utcát. Cassandra megáll az autóval a kocsibeállón, csupán pár méterre onnan, ahol állok.

– Picsába!

A garázsból be tud jönni a lakásba, a konyhából nyíló kis mosókonyhán át, ami éppen alattam van. A garázsajtó működik, ellenőriztem, de, hacsak nem havazik, Cassandra mindig kint parkol. Olyan okból, amelyet csak ő ismer.

Kisprintelhetnék. Le tudnék szaladni a lépcsőn, majd befordulnék, hogy aztán a mosókonyhán keresztül kijussak a garázsba. Behúznám magam mögött az ajtót, miközben ő benyit a bejárati

ajtón. Utána kimásznék a garázsablakon, vagy megvárhatnám, hogy elaludjon, aztán visszamegyek a mosókonyhán át a konyhába, és elhagyom a házat a hátsó kertbe vezető ajtón.

Mindezt meg tudnám tenni. De akkor már indulnom kellett volna, én pedig meg se mozdulok. Nem is fogok.

Cassandra kiszáll a kocsiból, és a szívem már nem attól ver ilyen hevesen, mert félek, hogy rajtakap. Hanem mert közel van. Olyan közel.

Az egyik kezében jegeskávét, a másikban egy bevásárlószatyort, és egy tökéletes csípőmozdulattal belöki a kocsi ajtaját.

Egy kis vásárlás a nap közepén, hogy ellődj a munkából?

Ebből a szögből nem látom az arcát, de a testbeszédéből ítélve próbál sietni. Vagy pisilnie kell, vagy nem akar lemaradni egy munkaértekezletről.

Nem tudom, hogy feljön-e a hálóba az innen nyíló fürdőszobába, vagy a lentit használja. Eleget figyeltem már a nappali ablakán át, hogy tudjam, nem szokatlan a nap bármelyik szakában online értekezleteken részt vennie, ezért remélem, amiatt siet.

Amikor az ajtó felé lépked, lassan kinyitom az ablakzárát. Szerencsére ezeket elég gyakran tesztelem, ezért könnyedén és csendesen mozdul.

Lelassítom a légzésemet, hogy jobban halljam, és amikor az ajtó kinyílik, elkezdem feltolni az ablakot.

Mire az ajtó becsapódik mögöttem, ütközésig nyitva van.

Hála az égnek, a szűnyoghálót még nem tette vissza a helyére. Levette a tavaszi nagytakarításhoz, és még mindig a garázsban pihen.

Átemelem a lábam az ablakpárkányon.

– Itthon vagyok! Megjöttem! – Meghallom a hangját a lépcső felől, mire megdermedek.

Az üres háznak mondja, hogy itthon van, vagy valahonnan megtudta, hogy itt vagyok?

A zacskó zizeg, ahogy ledobja a földre, majd a fapadlón nyirkorgó kerekék elárulják, hogy leült az irodai székbe.

Szóval értekezlete lesz.

Az ablakon félig kilógva megmerevedek.

Ha most kimászom, akkor le tudok guggolni az ablaka alatti tetőrészen, és ha megvárom, hogy véget érjen a megbeszélése, majd kimegy a nappaliból, akkor le tudok ugrani a ház előtti gyepre. Vagy...

Rezeg a telefonom, valaki üzenetet küldött.

Kevés embernek van meg a számom.

Még mindig fél lábbal az ablakon kívül állva előveszem, és megnézem a K.-tól érkezett üzenetet. Egy várost, egy helyszínt és egy időt tartalmaz.

Ismerem a címet, de ha pontosan oda akarok érni, akkor harminc perc múlva úton kéne lennem.

Újból rezeg a telefonom. Ezúttal K. hív.

Ez a nő sosem hív.

Megszorítom a telefont, egy pillanatig habozok, végül felveszem.

Az ablakhoz közelebbi fülemhez emelem, így a másikkal figyelni tudom a lentről érkező hangokat.

– Itt vagyok – súgom.

Egy pillanatig csend van.

– Rosszkor? – Karmine hangja jókedvű.

– Nem a legjobbkor – vallom be.

Gúnyosan felnevet.

– Rendben. Utána majd beszélünk.

Válasz helyett leteszem, aztán visszacsúsztatom a zsebembe a telefont.

Mindketten jellemzően élet-halál helyzetekben dolgozunk, ezért értékelem a rövid hívást. De az *utána* azt jelenti, hogy a hely-

színen fogunk találkozni, miután én végeztem. Vagyis nincs időm megvárni, amíg véget ér Cassandra értekezlete.

Asszem, rábasztam.

Hallom, ahogy a hangszóróból tompa, fémes hangon sokan beszélnek, és feltételezem, hogy a földszinten épp most kezdődik a megbeszélés.

Erre vártam.

Testhelyzetet váltok, és kimászom az ablakon.

Már ereszkedem lefelé, amikor eszembe jut, hogy ellenőriznem kellett volna, nem hagytam-e hajszálatat Cassandra párnáján. Már nem olyan aranyszínű a hajam, mint gyerekkoromban, de a sötét-szőke még mindig nagyon távol áll az ő göndör feketeségétől.

Kezdesz tompulni, Hans. Lehet, hogy itt az ideje visszavonulni a bérnyilkosságtól.

Kiegyenesedem, előrenyúlok, és megfogom a tető szélét.

De nem ma este.

Előrevetem magam, óvatos léptekkel a tető közepére araszolok, majd amikor lejteni kezd, megcélzom a ház végét.

Tudom, mit lát Cassandra az asztalánál ülve, ezért el tudom kerülni a látóterét úgy, hogy a fürdőszobája felőli sarokhoz megyek, puhán a garázs tetején landolok, aztán leereszkedem az alatta elnyúló kertbe. Ezen az oldalon kilenc métert sétálok a gyepen át, majd bemegyek a ház mögött az erdőbe.

Utána kocogni kezdek.

Rejtve maradok, ahogy végighaladok a fák között, megkerülöm a zsákutca végét, és kijövök a saját házamnál.

Most pedig itt az ideje dolgozni.

6. FEJEZET

Cassie

Amikor az értékesítési csapat alelnöke elkezd az értekezletet, lenémítom magam, és feltűnésmentesen pár centit odébb gurulok, hogy a kamerán kívül legyen a karom. A saját képemet nézem a kis ablakban – hogy megbizonyosodjak, nem látszik, mit csinálok –, majd kiöntöm a jegeskávét az elviteles poharamból a hatalmas termoszomba. Nem kell a kollégáimnak tudniuk, hogy a fél délutánt vásárlással és a latte beszerzésével töltöttem.

Miután sikeresen átöntöm, lassan hátradőlök, és a számhoz emelem a rózsaszín szívószálat. Nem szabad lehunynom a szemem, mindegy, milyen finom.

A főnök csak mondja a magáét, valami hamarosan esedékes tréningről beszél, de nem figyelek rá. Egy nemzetközi gyártó-vállalat HR-vezetőjeként általában bőven akad tennivalóm, ami lefoglalja a napjaimat. De ma reggel befejeztem az új kollégánk felvételéhez szükséges összes papírmunkát, ezért meg akartam jutalmazni magam. A legközelebbi bevásárlóközpont tizenöt percre van, és a kedvenc üzletem mellett található a kedvenc kávézóm. Lehet, hogy az ott tett kitérő miatt majdnem elkéstem erről a megbeszélésről, de – újra kortyolok egyet – teljesen megérte.

Isten a tanúm, minden koffeinre szükségem lesz ahhoz, hogy kibírjam ezt a végtelenül unalmas megbeszélést.

Feloldom a némítást, hogy egyetértsek azzal, amit mondanak, majd újból kikapcsolom a mikrofonomat, és elkalandozik a figyelmem.

Természetesen egyenesen az üres dobozra, ami a pultom sarkán áll.

Csábít, hogy végigsimítsak a szélén, körberajzoljam az éleit, de nem teszem. A termoszonon tartom a kezem.

Beszívom a levegőt.

Eküszöm, megmaradt a férfias fenyőillat a dobozon.

Egy alkalommal kerültem közel hozzá, akkor éreztem meg az illatát. Nem tudom, hogy ez a szappan, a dezodor vagy a kölni, amit használ, de az emléke kísért.

A legvéletlenszerűbb alkalmakkor érzem meg, ráadásul akkor, amikor a saját házamban vagyok. Nem is a közelében.

Mindig azután érzem, hogy visszaadja a dobozomat.

Az üvegdoboz minden alkalommal el van mosva. Az ajtó előtt vár. És egy nappal azután hozza, hogy én átvittem. Minden alkalommal. Minden kibaszott alkalommal.

De sosincs rajta üzenet.

Semmi *köszönöm*. Vagy *finom volt*. Esetleg *hagyd abba, különben baj lesz*. Nincs cetli, ami a doboz tartalmára utalna.

Mindig ugyanaz. Az én cetlim eltávolítva, a doboz pedig patyolattiszta.

Azt sem tudom, megeszi-e, amit készítettem.

Átteszi egy másik tárolóba? Vagy egyenesen a kukába dobja?

Biztos nem ette meg mind a hatot azóta, hogy átvittem. Ahogy az egész banánkenyeret meg a sütőtökös kenyeret sem, amiket korábban vittem. Szóval nyilván átteszi valami másba.

Talán ez valami tisztelettel kapcsolatos dolog? Olyan gyorsan adja vissza az edényemet, ahogy csak tudja?

Kortyolok még egyet a kávéból.

Mindent megteszek, hogy a képernyőmon megjelenő Power-Point-prezentációra figyeljek. Mindenki izgatottnak tűnik az új termékek miatt, és értékelem, hogy engem is be akarnak vonni a csapatba, de igazából... nem érdekel. Biztos vagyok benne, hogy ennél kevésbé nem is tudna érdekelni.

A humánerőforrás területén dolgozom, de nem ez az álmom, és nem akarok a piaci építőanyagokról tanulni. Véletlenül kerültem ebbe a pozícióba, amiben történetesen jó vagyok. Igazából... ennyi.

Felszürcsölök még egy korty lattét, amikor odakint mozgás vonja magára a figyelmemet.

Az értekezletről megfeledkezve oldalra nézek, és látom Hanst, ahogy kihajt a garázsból.